

WSOY

IKUISEN
RAKKAUDEN
KIROUS

STEPHANIE GARBER

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

MUITA STEPHANIE GARBERIN
TEOKSIA

Caraval
Valenda
Finale

Olipa kerran särkynyt sydän
Onnettoman lopun balladi

IKUISEN
RAKKAUDEN
KIROUS

STEPHANIE
GARBER

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
A CURSE FOR TRUE LOVE

Copyright © 2023 by Stephanie Garber. All rights reserved.
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö

Karttakuva: Virginia Allyn

ISBN 978-951-0-50255-6

Painettu EU:ssa

*Jokaiselle, joka on joskus toivonut
saavansa uuden mahdollisuuden*

Vanha
Tiilitupa

VAPAANA

YKSI VUODE

Vanha tiilitupa

Ilometsän kylä

Ilometsän kartano

POHJOLA

Kauan, kauan sitten

Sielu-
puu

Kirottu metsä

Jahti

Suslinna

Ilometsän salo

Feenikspuu

Mahtavassa Pohjolassa

IV OSA

*Onnellisina elämänsä
loppuun saakka*

Evangeline

Evangeline Fox oli aina uskonut päätyvänsä vielä joskus satuun. Nuorena tyttönä hän oli rynnännyt tutkimaan laatikoita joka kerta, kun isän kauppaan oli saapunut uusi lähetys kuriositeetteja. Hän kolusi niitä yksi kerrallaan ja kyseli itseltään: *Onko tämä se?* Tässäkö oli se esine, joka kuljettaisi hänet satujen maahan?

Kerran puotiin oli tullut valtava laatikko, jonka sisällä oli ollut ainoastaan yksi ovennuppi. Nuppi oli herkullisen jalokivenvihreä ja säkenöi ilmassa kuin taikuus. Evangeline oli varma, että jos hän kiinnittäisi sen oikeaan oveen, ovi avautuisi toiseen maailmaan ja hänen satunsa alkaisi.

Ikävä kyllä nuppi ei ikinä avannut mitään epätavallista. Mutta Evangeline ei luopunut toivosta, että jonakin päivänä hän päätyisi *muualle*.

Toivominen, kuvittelemisen ja taikuuteen uskomisen oli aina ollut hänelle yhtä itsestään selvää kuin hengittäminen. Silti hengittäminen tuntuikin äkkiä työläältä juuri nyt, kun hän viimein oli päätenyt *muualle*, tämän komean nuorukaisen syliin, joka väitti olevansa hänen puolisonsa.

Puoliso. Sana pani pään pyörälle. *Miten? Miten? Miten?* Evangeline oli niin pökerryksissä, ettei osannut kuin hokea tuota yhtä sanaa. Ei hän sitäkään saanut sanottua ääneen.

Luultavasti hän olisi vaipunut lattialle, ellei nuorukainen olisi kannatellut häntä. Oli yhtä aikaa liikaa sulateltavaa ja menetettävää.

Hänen viimeisiä muistikuviaan oli se, että hän oli istunut isän kuolinvuoteen vieressä kotona. Tuokin muisto oli reunoiltaan rispaantunut. Isän kuolema oli kuin haalistunut taulu, eikä vain haalistunut vaan myös riekaleiksi revitty. Evangeline ei muistanut kunnolla isän kuolemaa edeltäneitä kuukausia eikä mitään, mitä oli tapahtunut sen jälkeen. Hän ei muistanut edes, miten isä oli sairastunut kuumeeseen, joka hänet oli sitten vienyt.

Hän tiesi vain, että isä oli poissa niin kuin äitikin – ja oli ollut poissa jo jonkin aikaa.

”Ymmärrän että tämä on pelottavaa. Tunnet varmaan olevasi yksin, mutta et sinä ole.” Muukalainen, joka väitti olevansa hänen puolisonsa, tiukensi otettaan.

Mies oli niin pitkä, että Evangeline tunsu itsensä pieneksi painautuessaan liki, kyllin lähelle että huomasi myös miehen vapisevan. Tuskinpa muukalainen oli yhtä kauhuissaan kuin hän, mutta ei hän myöskään ollut niin itsevarma kuin esitti olevansa. ”Sinulla on minut – ja teen puolestasi mitä tahansa.”

”Mutta en muista sinua”, Evangeline sanoi. Ei tehnyt mieli vetäytyä pois. Samalla koko tilanne oli jotenkin liikaa. Mies oli liikaa.

Evangeline astahi kauemmas, ja silloin muukalaisen kulmien väliin painui syvä ryppy. Hän vastasi kuitenkin kärsivällisesti, ja hänen äänensä oli matala ja tyynnyttävä, kun hän sanoi: ”Nimeni on Apollo Acadian.”

Evangeline odotti tunnistamisen leimahdusta tai ainakin kipinää. Hän kaipasi jotakin tuttua, jotakin mistä pitää kiinni ja mikä estäisi häntä lyyhistymästä uudelleen maahan, ja näköjään Apollo halusi olla juuri se jokin. Kukaan ei ollut koskaan katsonut häntä yhtä kiihkeästi.

Apollo toi mieleen satujen sankarin. Leveät hartiat, vahva leuka, tummat tuliset silmät ja vaatteet, joista uhoava vauraus vei ajatukset aarrearkkuihin ja linnoihin. Hänellä oli korkeakauluksinen tummanpunainen takki, jonka hihansuissa ja olkapäillä oli runsaita kultakirjailuja. Sen alla oli jonkinlainen jakku – siksi kai tuollaista kauluksetonta vaatekappaletta sanottiin. Eivät Valendan miehet yleensä pukeutuneet tällä tavoin.

Kaikesta päätellen nyt ei enää oltu Valendassa. Oivallus sai Evangelinen hätääntymään uudelleen, ja hän puhkesi taas puhumaan.

”Miten olen joutunut tänne? Miten me olemme tavanneet? Miksi en muista sinua?” hän kysyi.

”Sinun muistosi on viety, ja syyllinen on sama henkilö, joka on yrittänyt raastaa meitä eroon toisistamme.” Apollon ruskeissa silmissä häivähti jotain, mutta oli vaikea erottaa, oliko se vihaa vai tuskaa.

Evangeline olisi hartaasti halunnut muistaa Apollon. Mitä ankarammin hän yritti, sitä kamalammaksi kävi olo. Päätä särki ja rinta oli ontto, aivan kuin häneltä olisi viety jotain muutakin kuin muistot. Hetken ajan tuska oli niin syvää ja raastavaa, että hän painoi käden sydämelleen ja melkein kuvitteli, että sen kohdalla oli vain repaleinen onkalo. Mitään haavaa ei kuitenkaan ollut. Sydän oli paikoillaan, ja hän tunsu sen sykkeen. Silti hänellä oli hirvittävä tunne, ettei se olisi saanut sykkiä, että sen olisi pitänyt olla palasina niin kuin hän itsekkin oli.

Yhtäkkiä mieleen iski terävä, säröinen ajatus.

Hänenhän piti kertoa jollekulle jotakin tärkeää.

Hän ei muistanut mitä, mutta tuntui kuin koko maailma olisi levännyt sen asian varassa, joka hänen oli kerrottava. Oivallus sai veren kohisemaan. Hän yritti muistaa, mikä tuo asia oli ja kuka oli se, jolle se piti kertoa – kenties juuri Apollo tässä?

Tämähkö vuoksi hänen muistonsa oli viety?

”Miksi joku yrittää raastaa meidät erillemme?” Evangeline kysyi.

Olisi hänellä ollut muutakin kysyttävää. Hän olisi voinut esimerkiksi kysyä uudelleen, miten he olivat tavanneet ja miten pitkään he olivat olleet naimisissa, mutta äkkiä toinen näytti hermostuneelta.

Apollo vilkaisi vaivihkaa hänen olkansa yli ja sanoi sitten hiljaa: ”Monimutkainen juttu.”

Myös Evangeline kääntyi katsomaan outoa puuovea, jota vas-
ten käpertyneenä hän oli äsken maannut. Ovea vartioi kaksi kivistä
soturienkeliä, jotka tosin näyttivät elävämmiltä kuin veistokset
yleensä. Niiden auki levitetyillä siivillä oli kuivuneita veripisaroi-
ta. Näky sai Evangelinen sydämen taas kouristumaan kivusta, aivan
kuin ruumis olisi yhä muistanut jotakin minkä mieli oli unohtanut.

”Tiedätkö mitä täällä on tapahtunut?” hän kysyi.

Apollon kasvoilla vilahti jotain, melkein kuin syyllisyyttä tai ken-
ties sittenkin surua. ”Lupaan vastata kaikkiin kysymyksiisi. Mutta
nyt meidän pitää lähteä täältä. Meidän pitää mennä ennen kuin hän
palaa.”

”Kuka hän?”

”Se roisto, joka on pyyhkinyt muistosi pois.” Apollo otti Evange-
linea kädestä ja puristi sitä lujasti johdattaessaan hänet ulos huo-
neesta, jossa ovi ja vartijaenkelit olivat.

Aamupäivän rakeisessa valossa näkyi hyllyjä, joilla oli nauhoin
ja tupsunyörein solmittuja käsikirjoituksia. He olivat ilmeisesti iki-
vanhassa kirjastossa. Tosin mitä pitemmälle he etenivät, sitä uudem-
milta kirjat näyttivät.

Aluksi lattiat olivat pölyistä kiveä, mutta pian tilalle tuli hoh-
tava marmori, huoneet kävivät korkeammiksi ja valo terävämmäksi,
eikä hyllyillä enää ollut käsikirjoituksia vaan nahkakantisia niteitä.
Evangeline yritti etsiä aamuvalossa kylpevästä tilasta jotakin tuttua.
Jotakin mikä saisi muistamaan. Pää oli nyt selkeämpi, mutta silti
kaikki näytti vieraalta.

Hän oli tosiaan poissa kotoa ja oli kaikesta päätellen ollut niin
pitkään, että oli ehtinyt kohdata sankareita ja konnia ja sekaantua
heidän keskinäisiin taisteluihinsa.

”Kuka hän oli?” hän intti. ”Se joka varasti muistoni?”

Apollon askelet haparoivat. Hän kiihdytti vauhtia. ”Lupaan kertoa kaiken, mutta ensin meidän on päästävä täältä pois –”

”Hyvänen aika!” joku huudahti.

Evangeline kääntyi ja näki kirjahyllyjen välissä valkoisiin pukeutuneen naisen. Nainen – ilmeisesti jonkin sortin kirjastonhoitaja – painoi käden huulilleen ja tuijotti heitä. Hänen ilmeensä kuvasti syvää ihmetystä, ja hän tuijotti Apolloa suurin, rävähtämättömin silmin.

Saliin ilmestyi toinenkin kirjastonhoitaja. Hän henkäisi, pudotti kirjapinon kädestään ja pyörtyi ensimmäisen kirjastonhoitajan huutaessa: ”Tämä on ihme!”

Paikalle riensi lisää kirjastonhoitajia ja tutkijoita, ja kaikki päästelivät samansuuntaisia huutoja.

Evangeline painautui Apolloa vasten toisten saartaessa heidät. Kirjastolaisten joukkoon ilmestyi pian myös palvelijoita ja hovi-väkeä. Lopulta saliin rynnisti jykevärintaisia vartijoita hohtavissa haarniskoissaan, varmaankin mekkalan hälyttäminä.

Sali oli ainakin neljän kerroksen korkuinen, mutta täyttyessään nopeasti vieraista ihmisistä se alkoi tuntua pieneltä ja ahdistavalta.

”Hän on palannut...”

”Hän on elossa...”

”Tämä on ihme!” kaikki toistelivat koko ajan hartaammalla äänellä, ja katsojien poskille virtasi kyyneliä.

Oli vaikea ymmärtää, mitä oli meneillään. Yleensä näin käyttäydttiin vain kirkossa. Oliko Apollo mahdollisesti pyhimys?

Evangeline katseli puolisoaan ja muisteli miehen sukunimeä. *Acadian*, niin Apollo oli sanonut. Mieleen ei muistunut yhden yhtä tarinaa Apollo Acadianista, mutta kaikesta päätellen niitä oli. Apollo oli jo ensisilmäyksellä näyttänyt sankarilta, mutta väkijoukon katseista päätellen hän oli enemmän kuin sankari.

”Kuka sinä olet?” Evangeline kuiskasi.

Apollo nosti hänen kätensä huulilleen ja painoi hänen rystysilleen suudelman, joka sai hänet värisemään. ”Minä olen se, joka ei anna kenenkään enää ikinä satuttaa sinua.”

Sanat saivat lähinnä seisovat huokailemaan.

Sitten Apollo nosti vapaan kätensä eleeseen, joka kaikkialla merkitsee hiljaisuutta.

Yleinen supina vaimeni heti. Jotkut jopa lankesivat polvilleen.

Tuntui oudolta nähdä sellaisen joukon vaikenevan niin nopeasti – kukaan ei näyttänyt edes hengittävän, kun Apollon ääni kajahti heidän yllään.

”Osa teistä ei näköjään oikein usko silmiään. Mutta totta tämä on. Olen elossa. Kun lähdette täältä, kertokaa kaikille vastaan tuleville, että prinssi Apollo kuoli ja taivalsi halki helvetin päästäkseen takaisin tänne.”

Prinssi. Evangeline ei ehtinyt kunnolla sulatella tätä sanaa ja kaikkea, mitä se toi mukanaan, kun Apollo jo irrotti hänestä otteensa ja riisui ripeästi samettijakkunsa ja pellavapaitansa.

Moni haukkoi henkeä, Evangeline muiden mukana.

Apollon rinta oli virheetön, sileä ja lihaksikas, ja hänen sydämensä kohdalla oli loistava tatuointi, jossa oli kahden miekan muodostama sydän ja sen keskellä nimi: *Evangeline*.

Tähän hetkeen asti kaikki oli ollut Evangelinesta vähän kuin houretta, josta olisi vielä mahdollista herätä. Mutta oma nimi Apollon rinnassa tuntui pysyvämmältä kuin mitkään lausutut sanat. Apollo ei suinkaan ollut muukalainen. He tunsivat toisensa niin läheisesti, että Apollo oli ottanut hänen nimensä sydämensä kohdalle.

Sitten Apollo kääntyi ja paljasti näyn, joka salpasi hengen ihan koko joukolta. Prinssin kaunis, ylpeä, suora selkä oli hirvittävien arprien peitossa.

”Nämä jäljet ovat paluuni hinta!” Apollo huusi. ”Kuljin toden totta halki helvetin. Minun oli pakko palata. Minun on pakko oikaista vääryydet, joita poissa ollessani on tehty. Tiedän monien uskovan, että minut murhasi veljeni Tiberius, mutta se ei ole totta.”

Yleisössä supateltiin kiihkeästi.

”Minut myrkytti mies, jota pidin ystävänäni”, Apollo mylvähti.
”Tappajani on lordi Jacks. Seuraavaksi hän varasti nuorikkoni
Evangelinen muistot. En anna periksi, ennen kuin Jacks on löydetty
ja hän on saanut maksaa pahoista teoistaan hengellään!”

Evangeline

Kirjastossa puhkesi meteli, äänet kajahtelivat kirjahyllyseinistä. Haarniskoidut vartijat vanhoivat etsivänsä rikollisen lordi Jacksin, kun taas silotellut hovimiehet ja -naiset ja kaapuihinsa verhoutuneet tutkijat sinkosivat kysymyksiä kuin nuolia.

”Teidän korkeutenne, miten kauan olette olleet elossa?”

”Armollinen prinssi, miten palasitte helvetistä?”

”Miksi lordi Jacks anasti muistonne?” Tämä vanhemman hoviherran esittämä kysymys oli suunnattu Evangelinelle, ja sitä saatteli pistävä katse.

”Riittää”, Apollo keskeytti. ”En kertonut vaimoni kokemista kauhuista siksi, että syytäisitte hänelle kysymyksiä, joihin hän ei osaa vastata. Kerroin asiasta, koska haluan että lordi Jacks löydetään elävänä tai kuolleena. Juuri nyt soisin kyllä, että hän olisi kuollut.”

”Emme tuota pettymystä!” huusivat vartijat.

Kovääniset julistukset, joissa vilisivät sanat tuomio ja Jacks, tuisuttivat kirjahyllyjä ja kumahtelivat vasten Evangelinen kalloa, kunnes tuntui että kaikki tosiaan oli liikaa. Meteli, kysymykset,

vieraiden kasvojen meri ja Apollon kertomus helvetin läpi kulke-
misesta.

Ilmassa lenteli puhetta, mutta se muuttui sirinäksi Evangeline
korvissa.

Hän olisi halunnut takertua Apolloon, ainoaan mitä hänellä oli
tässä uudessa todellisuudessa. Toisaalta Apollokaan ei tuntunut
omalta, olihan hän mahtava prinssi, joka kuului kaikille. Tuntui her-
mostuttavalta vaivata häntä kysymyksillä, vaikka niitä olikin paljon.
Evangeline ei vielääkään tiennyt edes missä oli.

Hän huomasi kirjahyllyjen muodostaman kaaren keskellä soi-
kean ikkunan. Ikkuna oli vaaleansinistä lasia, ja sen takana näkyi
syvän vihreitä havupuita, jotka olivat korkeita kuin tornit ja somasti
lumen peittämiä. Valendassa ei yleensä satanut lunta, ei ainakaan
näin paksultti, että näytti kuin maailma olisi kakku ja lumi paksua
valkoista kuorrutetta.

Kuten hän oli jo pannut merkille, tšekäläiset vaatteetkin olivat
toisenlaisia. Vartijat olivat kuin vanhojen tarujen ritareita, ja hovi-
herrojen hienot asut olivat samanlaisia kuin Apollolla. Miehillä oli
jakut, kun taas naiset olivat pukeutuneet koristeellisiin sametti-
pukuihin, joiden kaula-aukko paljasti olkapäät ja joiden matalalle
asettuvaa uumaa koristivat brokadivyöt tai helminauhat.

Evangeline ei ollut koskaan nähnyt kenenkään pukeutuvan näin.
Mutta hän oli kuullut kerrottavan tällaisesta vaateparresta.

Hänen äitinsä oli syntynyt Mahtavassa Pohjolassa, ja äiti oli ker-
tonut maastaan loputtomia tarinoita, satuja jotka saivat sen kuulos-
tamaan maailman lumoavimmalta paikalta.

Ikävä kyllä Evangeline oli juuri nyt kaikkea muuta kuin lumou-
tunut.

Apollo kohtasi hänen katseensa ja käänsi selkensä hupenevalle
joukolla. Ilmeisesti moni oli jo lähtenyt levittämään sanaa, että
prinssi Apollo oli noussut kuolleista. Se nyt oli selvää. Evangeline
ei ollut koskaan kuullut, että kukaan olisi palannut haudan takaa.
Ajatus sai hänet tuntemaan itsensä sängen pieneksi Apollon rinnalla.

Jäljellä oli vain vähän väkeä, mutta Apollo ei kiinnittänyt muihin enää huomiota vaan katsoi Evangelinea silmiin. ”Sinulla ei ole mitään pelättävää.”

”En minä pelkää”, Evangeline valehteli.

”Katsot minua eri tavalla kuin äsken.” Yhtäkkiä Apollo hymyili, ja hymy oli niin hurmaava, että Evangeline ihmetteli, kuinka hän ei ollut heti tajunnut, mikä Apollo oli miehiään.

”Olet prinssi”, hän vikisi.

Apollon hymy leveni. ”Onko siinä jotain pahaa?”

”Ei, minä... vain –” Evangeline oli vähällä sanoa, ettei hän ollut koskaan kuvitellut menevänsä naimisiin prinssin kanssa.

Mutta tietysti hän oli. Hänen kuvittelunsa eivät vain olleet olleet näin yksityiskohtaisia. Eivät hänen hempeät haaveensa kuninkaal-
lisista, linnoista ja kaukomaista olleet yltäneet lähellekään tätä. Silti hän olisi ilomielin tyytynyt vähempään, jos olisi vastineeksi saanut muistaa, miten oli päätynyt tänne, miten oli rakastunut ja mennyt naimisiin tämän miehen kanssa ja miksi tuntui, että häneltä oli sydä-
mestä pala poissa.

Silloin häneen iski oivallus. Saduissa taikuudella oli aina hin-
tansa. Mitään ei saanut ilmaiseksi: jos rahvaantyttö halusi prin-
sessaksi, hänen piti maksaa jotain. Ehkäpä muistot olivatkin olleet hinta, jonka hän, Evangeline, oli maksanut.

Oliko hän luopunut muistoistaan ja palasesta omaa sydän-
tään saadakseen olla Apollon kanssa? Oliko hän voinut olla niin tyhmä?

Apollon hymy pehmeni ja muuttui kiusoittelevasta lohdutta-
vaksi. Kun hän alkoi puhua, sanatkin olivat hellempää, aivan kuin hän olisi vaistonnut, mitä Evangelinen mielessä liikkui. Ehkä Apollo tosiaan tunsi hänet juuri niin hyvin, vaikka tunteminen olikin yksi-
puolista. Olihan Apollo tatuoinut hänen nimensäkin rintaansa.

”Kaikki järjestyy”, Apollo sanoi hiljaa ja varmasti. ”Tiedän että tässä on paljon sulateltavaa. En haluaisi jättää sinua, mutta minun täytyy hoitaa pari asiaa, ja sillä aikaa vartijat voivat saattaa sinut huo-

neeseesi. Yritän pitää huolen, ettei sinun tarvitse olla kauan yksin. Muista ettei mikään ole minulle yhtä tärkeää kuin sinä!”

Apollo suuteli uudelleen hänen kättään, loi häneen vielä viimeisen katseen ja harppoi tiehensä omien vartijoidensa seuraamana.

Evangeline jäi paikoilleen yksinäisenä ja mieli täynnä kysymyksiä, joihin ei ollut vastauksia. Kuinka kummassa Apollo tiesi, mitä hänelle oli tapahtunut, jos oli itsekin juuri noussut kuolleista? Ehkei tiennytkään, ehkei muistoja ollut vienyt kukaan lordi Jacks, vaan Evangeline itse oli tosiaan käynyt niillä kauppaa – eli ehkä hän voisi ostaa ne takaisin.

Ajatus kummitteli hänen mielessään, kun hän kulki Apollon määräämien vartijoiden perässä halki linnan. Vartijat olivat vähäsanaisia mutta kertoivat kuitenkin, että Apollon palatsi oli nimeltään Susilinna. Sen oli rakentanut Mahtavan Pohjolan ensimmäinen kuningas, maineikas Wolfric Uljas, mikä sai ajattelemaan kaikkia äidin kertomia tarinoita.

Evangelinesta tuntui, että hänen omaan kotiseutuunsa verrattuna Pohjola oli uskomattoman vanha, aivan kuin jokainen kivi, jota hän tallasi, olisi kantanut salaisuutta muinaisilta ajoilta.

Käytävillä oli ovia, joissa oli hyvin koristeelliset kahvat. Yksi oli pienen lohikäärmeen muotoinen, toinen kuin siivekäs keiju, ja yksi oli sudenpää, jolla oli kaunis kukkaiskruunu. Kahvat suorastaan kutsuivat avaamaan ovia ja vaikuttivat melkein eläviltä samalla tavalla kuin kello, joka oli riippunut isän kurioositeettipuodin oven yläpuolella.

Ajatus kellosta iski viiltävänä suruna – ja samalla mieleen palasivat puoti, vanhemmat, kaikki menetetty. Suru tuli niin huumaavana hyökynä, ettei Evangeline tajunnut edes pysähtyneensä ennen kuin vartija, jolla oli tuuheat punaiset viikset, nojautui lähemmäs ja kysyi: ”Kaikki hyvin, teidän korkeutenne? Haluatteko, että joku meistä kantaa teidät?”

”En toki”, Evangeline vastasi nolostuneena. ”Pysyn kyllä pystyssä. Tässä on vain aika lailla sulateltavaa. Mikä tämä sali on?”

”Nyt ollaan Uljaiden siivessä. Yleisen käsityksen mukaan nämä huoneet olivat Uljaiden lasten käytössä, mutta kukaan ei tiedä varmasti. Ovet ovat olleet lukossa heidän kuolemastaan saakka.”

Mutta sinä voit avata meidät.

Oli aivan kuin ovet olisivat puhuneet. Evangeline katsoi vartijoita, mutta kukaan heistä ei selvästi ollut huomannut mitään. Niinpä hänkään ei ollut kuulevinaan outoa ääntä. Hänen asemansa oli hankala jo ennestään. Ei hänen tarvinnut pahentaa sitä kertomalla, että kuuli elottomien esineiden juttelevan.

Onneksi niin ei käynyt uudelleen. Kun vartijat viimein pysähtivät koristeellisen parioven eteen, sen jalokivikahva säkenöi muttei sanonut mitään. Kuului vain hiljainen humahdus, kun ovi avautui yllellisimpään huoneeseen, minkä Evangeline oli ikinä nähnyt.

Siellä oli niin kaunista, että olisi melkein luullut harppujen helkkävän ja lintujen livertävän taustalla. Oli kultaa, kimallusta ja kukkia. Kahden kerroksen korkuisen tulisijan molemmin puolin oli liljakimppu, ja sängynpylväiden ympärillä kiemurteli valkeita tähdykkiköynnöksiä. Jopa suuri kupariamme, joka näkyi kylpyhuoneen ovesta, oli täynnä kukkia – höyryävä vesi oli violettiä, ja sen pinnalla kellui pehmeitä valkoisia ja vaaleanpunaisia terälehtiä.

Evangeline meni ammeen luo ja kastoi sormensa veteen. Kaikki oli aivan täydellistä.

Jopa kamarineidot, jotka tulivat auttamaan kylpemisessä ja pukeutumisessa, olivat suloisia. Lisäksi heitä oli yllättävän paljon, kymmenkunta. Kaikki puhuivat herttaisella äänellä ja pukivat lempein käsin hänen ylleen puvun, joka oli kuiskauksenkevyt.

Se oli hempeän punertavaa tylliä, ja sen olkapäät paljaiksi jättävät harsohihat oli koristettu syvän vaaleanpunaisilla nauhoilla. Samanlaiset nauhat reunustivat puvun avaraa kaula-aukkoa, ja niistä oli solmittu pieniä ruusunnappuja, jotka peittivät koko tyköistuvan miehustan. Helma aaltoili ja hulmusi varpasiin saakka. Yksi kamarineito letitti Evangelinen ruusukultaiset hiukset kruunuksi ja koristi kampauksen kultakukkaseppelellä.

”Jos saan sanoa, niin näytätte ihastuttavalta, teidän korkeutenne.”

”Kiitos sinulle –”

”Martine”, palvelija täydensi niin ettei Evangelinen tarvinnut hakea nimeä. ”Minäkin olen syntynyt Meridiaanin keisarikunnassa. Hänen korkeutensa prinssi arveli, että minun läsnäoloni ehkä helpottaa sopeutumista.”

”Ilmeisesti prinssi on hyvin huomaavainen.”

”Luulen, että teidän kohdallanne... hän yrittää ajatella kaikkea.”

Martine hymyili, mutta hänen hienoinen empimisensä kylvi epäilyksen siemenen, aavistuksen, että kenties Apollo olikin liian hyvä ollakseen totta. Kuten tämä kaikki muukin.

Yksin jäätyään Evangeline katsoi peiliin ja näki heijastuksessa prinsessan. Hänellä oli kaikkea, mitä hän oli ikinä osannut toivoa.

Hän ei kuitenkaan tuntenut itseään prinsessaksi.

Hän oli kuin prinsessan kuva, hänellä oli puku, prinssi ja linna, mutta samalla hän tunsu olevansa *vailla*. Tuntui kuin hän olisi vain sonnustautunut naamiaispukuun, kuin hän olisi astunut rooliin, josta hän voisi yhtä helposti astua pois kunhan vain keksisi mihin. Ei hän toisaalta myöskään ollut sama tyttö kuin ennen, ikuisesti toiveikas tyttö, joka oli uskonut satuihin, ensisilmäyksellä iskevään rakkauteen ja onnellisiin loppuihin.

Se tyttö olisi ehkä osannut ottaa vastaan kaiken tämän liikvoja kyselemättä.

Mutta tuolle tytölle – *hänelle* – oli tapahtunut jotakin. Kenties jotain pahempaakin kuin muistojen menettäminen.

Hänen sydäntään vihloi yhä aivan kuin se olisi särkynyt teräviksi sirpaleiksi. Hän painoi sitä kädellään ikään kuin olisi voinut sillä tavoin pitää sen koossa. Ja taas häneen iski väkevä tunne, että kadonneiden muistojen joukossa oli jotakin, mikä oli niitä ja kaikkea muuta tärkeämpää.

Hänen piti välttämättä päästä kertomaan jotakin jollekulle. Mutta vaikka hän kuinka pinnisti, hän ei muistanut mitä ja kenelle.

KIRPEÄN KIEHTOVA LOPETUS
OLIPA KERRAN SÄRKYNYT SYDÄN
-SARJALLE

”Stephanie Garber on sadunkerronnan kuningatar. Astuin hänen maailmaansa ja eksyin onnellisena herkullisen magian, petoksen ja intohimon syövereihin.”

– MARY E. PEARSON

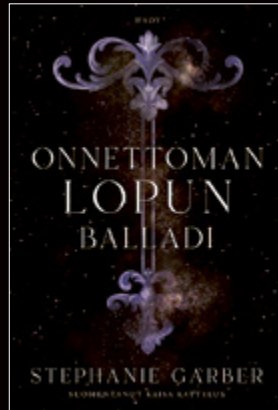
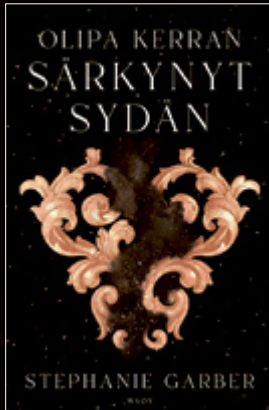
”Räjähdysmäinen mielikuvituksen ja romantiikan voimannäyte.”

– THENERDDAILY.COM

”*Ikuisen rakkauden kirous* kertoo lisää kahden ensimmäisen kirjan maailmasta ja magiasta, vastaa avoimiin kysymyksiin ja tarjoilee romantiikkaa, jota lukijat ovat kaivanneet.”

– CULTUREFLY.CO.UK

LUE MYÖS SARJAN EDELLISET KIRJAT:

www.wsoy.fi

9 789510 502556

N84.2

ISBN 978-951-0-50255-6